

Carta del Papa als sacerdots

Carta del Sant Pare Francesc als sacerdots, en el 160è aniversari de la mort de Joan Maria Vianney, el sant Rector d'Ars.

09/08/2019

Als meus germans preveres.

Benvolguts germans,

Recordem els 160 anys de la mort del sant capellà d'Ars, a qui Pius XI va presentar com a patró per a tots els rectors del món. [1] En la seva festa

us vull escriure aquesta carta, no només als rectors, sinó també a tots els germans preveres que sense fer soroll “ho deixeu tot” per dedicar-vos al dia a dia de les vostres comunitats. A vosaltres que, com el capellà d'Ars, treballeu a la “trinxera”, porteu a l'esquena el pes del dia i de la calor (cf. *Mt* 20, 12) i, exposats a una infinitat de situacions, “doneu la cara” quotidianament i sense donar-vos tanta importància, a fi que el Poble de Déu estigui cuidat i acompanyat. Em dirigeixo a cadascun de vosaltres que, tantes vegades, de manera desapercebuda i sacrificada, en el cansament o la fatiga, la malaltia o la desolació, assumiu la missió com a servei a Déu i la seva gent i, fins i tot amb totes les dificultats del camí, escriviu les pàgines més boniques de la vida sacerdotal.

Fa un temps manifestava als bisbes italians la preocupació perquè, en no

poques regions, els nostres sacerdots se senten ridiculitzats i “culpabilitzats” per crims que no van cometre, i els deia que necessiten trobar en el seu bisbe la figura del germà gran i el pare que els encoratgi en aquests temps difícils, que els estimuli i els sostingui en el camí. [2]

Com a germà més gran i pare també vull ser a prop, en primer lloc per *agrair-vos* en nom del sant Poble fidel de Déu tot el que rep per part vostra i, al seu torn, *animar-vos* a renovar aquestes paraules que el Senyor va pronunciar amb tanta tendresa el dia de la nostra ordenació i que constitueixen la font de la nostra alegria: «Ja no us dic servents..., us he dit amics» (Jn 15, 15). [3]

DOLOR

**«He vist l'opressió del meu poble»
(Ex 3, 7)**

En aquests últims temps hem pogut sentir amb més claredat el crit, tantes vegades silenciós i silenciats, de germans nostres, víctimes d'abús de poder, consciència i sexual per part de ministres ordenats. Sense cap mena de dubte és un temps de sofriment en la vida de les víctimes que van patir les diferents formes d'abusos; també per a les seves famílies i per a tot el Poble de Déu.

Com sabeu, estem fermament compromesos amb la posada en marxa de les reformes necessàries per impulsar, des de l'arrel, una cultura basada en la cura pastoral, de manera que la cultura de l'abús no trobi espai per desenvolupar-se i, menys encara, perpetuar-se. No és una tasca fàcil ni de curt termini, reclama el compromís de tothom. Si en el passat l'omissió es va poder transformar en una forma de resposta, avui volem que la conversió, la transparència, la

sinceritat i la solidaritat amb les víctimes es converteixi en la nostra manera de fer la història i que ens ajudi a estar més atents davant de tot sofriment humà. [4]

Aquest dolor tampoc no és indiferent als preveres. Així ho vaig poder constatar en les diferents visites pastorals tant a la meva diòcesi com en d'altres, on vaig tenir l'oportunitat de mantenir trobades i xerrades personals amb sacerdots. Molts d'ells em van manifestar la seva indignació pel que havia passat, i també certa impotència, ja que a més del «desgast per l'entrega han viscut el mal que provoca la sospita i el qüestionament, que en alguns o en molts va poder introduir el dubte, la por i la desconfiança». [5] Nombroses són les cartes de sacerdots que comparteixen aquest sentir. D'altra banda, consola trobar pastors que, en constatar i conèixer el dolor que pateixen les víctimes i el Poble de

Déu, es mobilitzen, busquen paraules i camins d'esperança.

Sense negar i repudiar el mal causat per alguns germans nostres seria injust no reconèixer tants sacerdots que, de manera constant i honesta, donen tot el que són i tenen pel bé dels altres (cf. 2 Co 12, 15) i tiren endavant una paternitat espiritual capaç de plorar amb els que ploren; són innumbrables els sacerdots que fan de la seva vida una obra de misericòrdia en regions o situacions tantes vegades inhòspites, allunyades o abandonades, fins i tot a risc de la mateixa vida. Reconec i agraeixo el vostre valent i exemple constant que, en moments de turbulència, vergonya i dolor, ens manifesta que continueu jugant amb alegria per l'Evangelí. [6]

Estic convençut que, en la mesura que siguem fidels a la voluntat de Déu, els temps de purificació eclesial

que vivim ens faran més alegres i senzills i seran, en un futur no llunyà, molt fecunds. «No ens desanimem! El senyor està purificant la seva Esposa i ens està convertint a tots en Si. Ens permet experimentar la prova perquè entenguem que sense Ell som pols. Ens està salvant de la hipocresia i de l'espiritualitat de les aparences. Està bufant el seu Esperit per tornar la bellesa a la seva Esposa sorpresa en flagrant adulteri. Ens farà bé llegir avui el capítol 16 d'Ezequiel. Aquesta és la història de l'Església. Aquesta és la meua història, pot dir algun de nosaltres. I, al final, a través de la teua vergonya, continuaràs sent un pastor. El nostre humil penediment, que es manté en silenci, en llàgrimes davant de la monstrositat del pecat i la insondable grandesa del perdó de Déu, és el començament renovat de la nostra santedat». [7]

GRATITUD

«No em canso de donar gràcies per vosaltres» (Ef 1, 16)

La vocació, més que una elecció nostra, és la resposta a una crida gratuïta del Senyor. És bo tornar una vegada i una altra sobre aquests passatges evangèlics en què veiem Jesús resar, elegir i cridar «perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar» (Mc 3, 14).

Voldria recordar aquí un gran mestre de vida sacerdotal del meu país natal, el pare Lucio Gera, que parlant a un grup de sacerdots en temps de moltes proves a l'Amèrica Llatina els deia: “Sempre, però sobretot en les proves, hem de tornar als moments lluminosos en què experimentem la crida del Senyor a consagrar tota la nostra vida al seu servei”. És el que m'agrada anomenar “la memòria deuteronomica de la vocació”, que ens permet tornar «a aquest punt incandescent en el qual la gràcia de

Déu em va tocar al començament del camí i amb aquesta espurna tornar a encendre el foc per a l'avui, per a cada dia, i portar calor i llum als meus germans i germanes. Amb aquesta espurna s'encén una alegria humil, una alegria que no ofèn el dolor i la desesperació, una alegria bona i serena». [8]

Un dia pronunciem un “sí” que va néixer i va créixer en el si d'una comunitat cristiana juntament amb aquests sants «de la porta del costat», [9] que ens van mostrar amb fe senzilla que valia la pena donar-ho tot pel Senyor i el seu Regne. Un “sí” l'abast del qual ha tingut i tindrà una transcendència impensada, que moltes vegades no arribarem a imaginar tot el bé que va ser i és capaç de generar. Que bonic quan un capellà ancià es veu envoltat i visitat per aquests petits —ja adults— a qui va batejar en els seus inicis i que, amb gratitud, li venen a presentar la

família! Allà descobrim que vam ser ungits per ungir i la unció de Déu mai no defrauda i em fa dir amb l'Apòstol: «No em canso de donar gràcies per vosaltres» (*Ef* 1, 16) i per tot el bé que heu fet.

En moments de tribulació i fragilitat, així com en els de debilitat i manifestació dels nostres límits, quan la pitjor de totes les temptacions és quedar-se rumiant la desolació [10] fragmentant la mirada, el judici i el cor, en aquests moments és important —fins i tot m'animaria a dir crucial— no només no perdre la memòria agraïda del pas del Senyor per la nostra vida, la memòria de la seva mirada misericordiosa que ens va convidar a jugar-nos-la per Ell i pel seu Poble, sinó també animar-se a posar-la en pràctica i amb el salmista poder armar el nostre propi cant de lloança perquè «eterna és la seva misericòrdia» (*Sl* 135).

L'agraïment sempre és una “arma poderosa”. Només si som capaços de contemplar i agrair concretament tots els gestos d'amor, generositat, solidaritat i confiança, així com de perdó, paciència, aguant i compassió amb els quals vam ser tractats, deixarem que l'Esperit ens regali aquest aire fresc capaç de renovar (i no posar pegats) la nostra vida i missió. Deixem que, igual com Pere el matí de la “pesca miraculosa”, el fet de constatar tant de bé rebut ens faci despertar la capacitat de sorpresa i gratitud que ens porti a dir: «Aparta't de mi, Senyor, que soc un pecador!» (*Lc 5, 8*), i escoltem una vegada més de boca del Senyor la seva crida: «No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes» (*Lc 5, 10*); perquè «eterna és la seva misericòrdia».

Germans, gràcies per la vostra fidelitat als compromisos contrets. És tot un signe que, en una societat i

una cultura que va convertir “el que era gasós” en valor, hi hagi persones que apostin i busquin assumir compromisos que exigeixen tota la vida. Substancialment estem dient que continuem creient en Déu, que mai no ha trencat la seva aliança, ni tan sols quan nosaltres l’hem trencat in comptablement. Això ens convida a celebrar la fidelitat de Déu, que no deixa de confiar, creure i apostar malgrat els nostres límits i pecats, i ens convida a fer el mateix.

Conscients de portar un tresor en vasos de fang (cf. 2 Co 4, 7), sabem que el Senyor triomfa en la debilitat (cf. 2 Co 12, 9), no ens deixa d’afirmar i cridar, i ens ofereix el cent per u (cf. Mc 10, 29-30), perquè «eterna és la seva misericòrdia».

Gràcies per l’alegria amb què heu sabut entregar les vostres vides, mostrant un cor que amb els anys va lluitar i lluita per no tornar-se estret i amarg i ser, al contrari,

quotidianament eixamplat per l'amor a Déu i el seu poble; un cor que, com el bon vi, el temps no ha agrit, sinó que li ha donat una qualitat cada vegada més exquisida; perquè «eterna és la seva misericòrdia».

Gràcies per buscar enfortir els vincles de fraternitat i amistat al presbiteri i amb el vostre bisbe, sostenint-vos mútuament, cuidant el que està malalt, buscant el que s'aïlla, animant i aprenent la saviesa de l'ancià, compartint els béns, sabent riure i plorar junts, com de necessaris són aquests espais! I fins i tot sent constants i perseverants quan vau haver d'assumir alguna missió aspra o impulsar algun germà a assumir les seves responsabilitats; perquè «eterna és la seva misericòrdia».

Gràcies pel testimoni de perseverança i “aguant” (*hypomoné*)

en l'entrega pastoral que tantes vegades, moguts per la *parresia* del pastor [11] ens porta a lluitar amb el Senyor en l'oració, com Moisès en aquella valenta i fins i tot arriscada intercessió pel poble (cf. *Nm* 14, 13-19; *Ex* 32, 30-32; *Dt* 9, 18-21); perquè «eterna és la seva misericòrdia».

Gràcies per celebrar diàriament l'Eucaristia i pasturar amb misericòrdia en el sagrament de la reconciliació, sense rigorismes ni laxismes, fent-vos càrrec de les persones i acompanyant-les en el camí de conversió cap a la vida nova que el Senyor ens regala a tots. Sabem que pels esglaons de la misericòrdia podem arribar fins al punt més baix de la nostra condició humana —fragilitat i pecats inclosos— i, en el mateix instant, experimentar el punt més alt de la perfecció divina: «Sigueu misericordiosos com el Pare és

misericordiós». [12] I així serem «capaços de caldejar el cor de les persones, de caminar-hi amb en la nit, de saber dialogar i, fins i tot, descendir en la seva nit i la seva foscor sense perdre'ns», [13] perquè «eterna és la seva misericòrdia».

Gràcies per ungir i anunciar a tothom, amb ardor, “a temps i a deshora” l’Evangeli de Jesucrist (cf. 2 *Tm* 4, 2), sondejant el cor de la comunitat «per buscar on està viu i ardent el desig de Déu, i també on aquest diàleg, que era amorós, fou sufocat o no va poder donar fruit»; [14] perquè «eterna és la seva misericòrdia».

Gràcies per les vegades en què, deixant-se commoure en les entranyes, heu acollit els caiguts, n’heu curat les ferides, les heu donat calor als cors, mostrant tendresa i compassió com el samarità de la paràbola (cf. *Lc* 10, 25-37). Res no

urgeix tant com això: proximitat, propinquïtat, fer-nos propers a la carn del germà sofrent. Quant de bé fa l'exemple d'un sacerdot que s'apropa i no fuig de les ferides dels seus germans! [15] Reflex del cor del pastor que va aprendre el gust espiritual de sentir-se un amb el seu poble [16] que no s'oblida que en va sortir i que només en el seu servei trobarà i podrà desplegar la seva identitat més pura i plena, que el fa desenvolupar un estil de vida austera i senzilla, sense acceptar privilegis que no tenen sabor a Evangeli; perquè «eterna és la seva misericòrdia».

Gràcies també per la santedat del Poble fidel de Déu que som convidats a pasturar i, a través del qual, el Senyor també ens pastura i cuida amb el regal de poder contemplar aquest poble en aquests «pares que crien amb tant d'amor els seus fills, en aquests homes i dones que

treballen per portar el pa a casa seva, en els malalts, en les religioses ancianes que continuen somrient. En aquesta constància per seguir endavant dia rere dia, veig la santedat de l'Església militant». [17] Donem gràcies per cadascun d'aquests i deixem-nos socórrer i estimular pel seu testimoni; perquè «eterna és la seva misericòrdia».

ÀNIM

«Desitjo que els seus cors siguin confortats» (Col 2, 2)

El meu segon gran desig, fent-me eco de les paraules de sant Pau, és acompanyar-los a renovar el nostre ànim sacerdotal, fruit abans que res de l'acció de l'Esperit Sant a les nostres vides. Davant d'experiències doloroses tots tenim necessitat de consol i d'ànim. La missió a la qual vam ser cridats no comporta ser immunes al sofriment, al dolor i ni tan sols a la incomprensió; [18] al

contrari, ens demana de mirar-los de cara i assumir-los per deixar que el Senyor els transformi i ens configuri més a Ell. «En el fons, la falta d'un reconeixement sincer, adolorit i orant dels nostres límits és el que impedeix que la gràcia actuï millor en nosaltres, ja que no li deixa espai per provocar aquest bé possible que s'integra en un camí sincer i real de creixement». [19]

Un bon “test” per conèixer com és nostre cor de pastor és preguntar-nos com ens enfrontem al dolor. Moltes vegades es pot actuar com el levita o el sacerdot de la paràbola que fan una volta i ignoren l'home caigut (cf. *Lc* 10, 31-32). D'altres s'hi apropen malament, l'intel·lectualitzen refugiant-se en llocs comuns: “la vida és així”, “no s'hi pot fer res”, i donen lloc al fatalisme i el neguit, o s'hi apropen amb una mirada de preferències selectives que l'únic que genera és aïllament i exclusió. «Com

el profeta Jonàs, sempre portem latent la temptació de fugir a un lloc segur que pot tenir molts noms: individualisme, espiritualisme, tancament en petits mons...», [20] els quals lluny de fer que les nostres entranyes es commoguin ens acaben apartant de les ferides pròpies, de les dels altres i, per tant, de les nafres de Jesús. [21]

En aquesta mateixa línia voldria assenyalar una altra actitud subtil i perillosa que, com li agradava dir a Bernanos, és «el més preuat dels elixirs del dimoni» [22] i la més nociva per als que volem servir el Senyor, perquè sembla descoratjament, orfandat i condueix a la desesperació. [23] Desil·lusionats amb la realitat, amb l'Església o amb nosaltres mateixos, podem viure la temptació d'aferrar-nos a una *tristesa dolça*, que els pares d'Orient anomenaven *accídia*. El card. Tomáš Špidlík deia: «Si ens assalta la tristesa

per com és la vida, per la companyia dels altres, perquè estem sols... llavors és perquè tenim una falta de fe en la Providència de Déu i la seva obra. La tristesa [...] paralitza l'ànim de continuar amb la feina, amb l'oració, ens fa antipàtics per als que viuen al nostre costat. Els monjos, que dediquen una llarga descripció a aquest vici, l'anomenen el pitjor enemic de la vida espiritual». [24]

Coneixem aquesta tristesa que porta a l'acostumament i condueix gradualment a la naturalització del mal i a la injustícia amb el xiuxiuejar tènue del “sempre es va fer així”. Tristesa que torna estèril tot intent de transformació i conversió i propaga ressentiment i animositat. «Aquesta no és l'opció d'una vida digna i plena, aquest no és el desig de Déu per a nosaltres, aquesta no és la vida en l'Esperit que brota del cor de Crist ressuscitat» i per a la qual vam ser cridats. [25] Germans, quan

aquesta *tristesa dolça* amenaci d'apropriar-se de la nostra vida o de la nostra comunitat, sense espantar-nos ni preocupar-nos, però amb determinació, demanem i fem demanar a l'Esperit que «vingui a despertar-nos, a sacsejar-nos del nostre ensopiment, a alliberar-nos de la inèrcia. Desafiem el costum, obrim bé els ulls i les orelles, i sobretot el cor, per tal de deixar-nos descol·locar pel que passa al nostre entorn i pel crit de la Paraula viva i eficaç del Ressuscitat». [26]

Permeteu que ho repeteixi, tothom necessita el consol i la fortalesa de Déu i els germans en temps difícils. A tots ens serveixen les sentides paraules de sant Pau a les seves comunitats: «Us prego, doncs, que no defalliu veient les tribulacions» (*Ef* 3, 13); «Desitjo que els seus cors siguin confortats» (*Col* 2, 2), per així poder tirar endavant la missió que cada matí el Senyor ens regala: transmetre

«una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria» (Lc 2, 10). Però, això sí, no ja com a teoria o com a coneixement intel·lectual o moral del que hauria de ser, sinó com a homes que enmig del dolor van ser transformats i transfigurats pel Senyor, i com Job arriben a exclamar: «Jo només et coneixia d'oïda, però ara t'he vist amb els meus ulls» (42, 5). Sense aquesta experiència *fundant*, tots els nostres esforços ens portaran pel camí de la frustració i el desencant.

Al llarg de la nostra vida, hem pogut contemplar com «amb Jesucrist sempre neix i reneix l'alegria». [27] Si bé hi ha diferents etapes en aquesta vivència, sabem que més enllà de les nostres fragilitats i pecats Déu sempre «ens permet aixecar el cap i tornar a començar, amb una tendresa que mai no ens desil·lusiona i que sempre pot tornar-nos l'alegria». [28] Aquesta

alegria no neix dels nostres esforços voluntaristes o intel·lectualistes, sinó de la confiança de saber que les paraules de Jesús a Pere continuen actuant: en el moment en què siguis sacsejat, recorda que «jo he pregat per tu, perquè no defalleixi la teva fe» (*Lc 22, 32*). El Senyor és el primer de resar i lluitar per vosaltres i per mi. I ens convida a entrar de ple en la seva oració. Fins i tot poden arribar moments en què ens hàgim de submergir en «l'oració de Getsemaní, la més humana i la més dramàtica de les pregàries de Jesús [...]. Hi ha súplica, tristesa, angoixa, gairebé una desorientació (*Mc 14, 33 s.*)». [29]

Sabem que no és fàcil estar davant del Senyor i deixar que la seva mirada recorri la nostra vida, que guareixi el nostre cor ferit i renti els nostres peus impregnats de la mundanitat que s'hi ha adherit en el camí i que impedeix de caminar. En

l'oració experimentem la nostra beneïda precarietat, que ens recorda que som deixebles necessitats de l'auxili del Senyor i que ens allibera d'aquesta tendència «prometeica dels qui en el fons només confien en les seves pròpies forces i se senten superiors als altres perquè compleixen determinades normes».

[30]

Germans, Jesús més que ningú coneix els nostres esforços i èxits, així com també els fracassos i desencerts. Ell és el primer que ens diu: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que soc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs» (*Mt* 11, 28-29).

En una oració així sabem que no estem mai sols. L'oració del pastor és una oració habitada tant per l'Esperit «que crida: *Abba*, Pare!» (*Ga* 4, 6)

com pel poble que li va ser confiat.
La nostra missió i identitat s'entenen
des d'aquesta doble vinculació.

L'oració del pastor es nodreix i
encarna en el cor del Poble de Déu.
Porta les marques de les ferides i
alegries de la seva gent que presenta
des del silenci al Senyor perquè les
ungeixi amb el do de l'Esperit Sant.
És l'esperança del pastor que confia i
lluita perquè el Senyor curi la nostra
fragilitat, la personal i la dels nostres
pobles. Però no perdem de vista que
precisament en l'oració del Poble de
Déu és on s'encarna i troba lloc el cor
del pastor. Això ens deslliura a tots
de buscar o de voler respostes fàcils,
ràpides i prefabricades, i permet al
Senyor que sigui Ell (i no les nostres
receptes i prioritats) qui mostri un
camí d'esperança. No perdem de
vista que, en els moments més
difícils de la comunitat primitiva, tal
com llegim en el llibre dels Actes dels

Apòstols, l'oració es va constituir en la veritable protagonista.

Germans, reconeguem la nostra fragilitat, sí, però deixem que Jesús la transformi i ens llanci una vegada i una altra a la missió. No ens perdem l'alegria de sentir-nos “ovelles”, de saber que ell és el nostre Senyor i Pastor.

Per mantenir animat el cor cal no descuidar aquestes dues vinculacions constitutives de la nostra identitat: la primera, amb Jesús. Cada vegada que ens desvinculem de Jesús o descuidem la relació amb Ell, a poc a poc la nostra entrega es va assecant i els nostres llums es queden sense l'oli capaç d'il·luminar la vida (cf. *Mt* 25, 1-13): «Així com les sarments, si no estan en el cep, no poden donar fruit, tampoc vosaltres no en podeu donar si no esteu en mi. Aquell qui està en mi i jo en ell, dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer

res» (*Jn* 15, 4-5). En aquest sentit, us voldria animar a no descuidar l'acompanyament espiritual, i tenir algun germà amb qui xerrar, confrontar, discutir i discernir en plena confiança i transparència el mateix camí; un germà sapient amb qui fer l'experiència de saber-se deixebles. Busqueu-lo, trobeu-lo i gaudiu de l'alegria de deixar-vos cuidar, acompanyar i aconsellar. És una ajuda insubstituïble per poder viure el ministeri fent la voluntat del Pare (cf. *Hb* 10, 9) i deixar al cor bategar amb «els mateixos sentiments que tingué Crist» (*Fl* 2, 5). Quin bé ens fan les paraules de l'Eclesiastès: «Més val ser dos que no pas un... I si l'un cau, l'altre l'aixeca. Però ai del qui cau estant sol, sense que un altre el pugui aixecar!» (4, 9-10).

L'altra vinculació constitutiva: augmenteu i alimenteu el vincle amb el vostre poble. No us aïlleu de la

vostra gent i dels presbiteris o comunitats. I menys encara us enclaustreu en grups tancats i elitistes. Això, en el fons, asfixia i enverina l'ànima. Un ministre animat és un ministre sempre en sortida; i “estar en sortida” ens porta a caminar «de vegades davant, de vegades al mig i de vegades darrere: davant, per guiar la comunitat; al mig, per comprendre-la, encoratjar-la i sostenir-la millor; darrere, per mantenir-la unida i que ningú no es quedi massa enrere... i també per una altra raó: perquè el poble té “olfacte”. Té l’olfacte de trobar nous senders per al camí, té el “*sensus fidei*” [cf. *LG* 12]. Hi ha res més bonic?». [31] Jesús mateix és el model d’aquesta opció evangelitzadora que ens introdueix al cor del poble. Quin bé que ens fa mirar-lo pròxim a tots! La donació de Jesús en la creu no és més que la culminació d’aquest estil que va marcar tota la seva existència.

Germans, el dolor de tantes víctimes, el dolor del Poble de Déu, així com el nostre propi no pot ser en va. És Jesús mateix qui carrega tot aquest pes en la seva creu i ens convida a renovar la nostra missió per ser a prop dels que pateixen, per estar, sense vergonyes, a prop de les misèries humanes i, per què no, viure-les com a pròpies per fer-les eucaristia. [32] El nostre temps, marcat per ferides velles i noves, necessita que siguem artesans de relació i de comunió, oberts, confiats i expectants de la novetat que el Regne de Déu vol suscitar avui. Un Regne de pecadors perdonats, convidats a testimoniar la sempre viva i actuant compassió del Senyor; «perquè eterna és la seva misericòrdia».

LLOANÇA

«La meva ànima magnifica el Senyor» (Lc 1, 46)

És impossible parlar de gratitud i ànim sense contemplar Maria. Ella, dona de cor traspassat (cf. *Lc* 2, 35), ens ensenya la lloança capaç d'obrir la mirada al futur i tornar l'esperança al present. Tota la seva vida va quedar condensada en el seu cant de lloança (cf. *Lc* 1, 46-55), que també som convidats a entonar com a promesa de plenitud.

Cada vegada que vaig a un santuari marià, m'agrada "guanyar temps" mirant i deixant-me mirar per la Mare, demanant la confiança del nen, del pobre i del senzill que sap que allà hi ha la seva Mare i és capaç de pidolar un lloc a la seva falda. I en aquest estar mirant-la, escoltar una vegada més com l'indi Juan Diego pregunta: «Què hi ha fill meu, el més petit? Què entristeix el teu cor? Potser no soc jo aquí, jo que tinc l'honor de ser la teva mare?». [33]

Mirar Maria és tornar «a creure com en són de revolucionaris la tendresa i l'afecte. En ella veiem que la humilitat i la tendresa no són virtuts dels febles sinó dels forts, que no necessiten maltractar els altres per sentir-se importants». [34]

Si alguna vegada la mirada comença a endurir-se, o sentim que la força seductora de l'apatia o la desolació vol arrelar-se al cor i apoderar-se'n; si el gust per sentir-nos part viva i integrant del Poble de Déu ens comença a incomodar i ens percebem empesos cap a una actitud elitista... no tinguem por de contemplar Maria i entonar el seu cant de lloança.

Si alguna vegada ens sentim temptats d'aïllar-nos i tancar-nos en nosaltres mateixos i en els nostres projectes i protegir-nos dels camins sempre polsosos de la història, o si el lament, la queixa, la crítica o la ironia

s'apropien del nostre accionar sense
ganes de lluitar, d'esperar ni
d'estimar... mirem Maria perquè
netegi la nostra mirada de tot
“borrissol” que ens pugui estar
impedint estar atents i desperts per
contemplar i celebrar Crist que Viu al
mig del seu Poble. I si veiem que no
aconseguim caminar drets, que ens
costa mantenir els propòsits de
conversió, diguem-li com li suplicava,
gairebé amb complicitat, aquest gran
rector, poeta també, de la meua
anterior diòcesi: «Esta tarde, Señora /
la promesa es sincera; / por las dudas
no olvides / dejar la llave afuera».

[35] «Ella és l'amiga sempre atenta
perquè no falti el vi en les nostres
vides. Ella és la del cor obert per
l'espasa, que comprèn totes les
penes. Com a mare de tots, és signe
d'esperança per als pobles que
pateixen dolors de part fins que
brolli la justícia... Com una veritable
mare, ella camina amb nosaltres,
lluita amb nosaltres, i vessa

incessantment la proximitat de l'amor de Déu». [36]

Germans, una vegada més, «no em canso de donar gràcies per vosaltres i us tinc presents en les meves pregàries» (*Ef* 1, 16) per la vostra entrega i missió amb la confiança que «Déu treu les pedres més dures, contra les quals s'estavellen les esperances i les expectatives: la mort, el pecat, la por, la mundanitat. La història humana no acaba davant d'una pedra sepulcral, perquè avui descobreix la “pedra viva” (cf. *1 P* 2, 4): Jesús ressuscitat. Nosaltres, com a Església, estem fundats en Ell, i fins i tot quan ens desanimem, quan sentim la temptació de jutjar-ho tot a partir dels nostres fracassos, Ell ve per fer-ho tot nou». [37]

Deixem que sigui la gratitud el que desperti la lloança i ens animi una vegada més en la missió d'ungir els nostres germans en l'esperança. A

ser homes que testimoniïn amb la seva vida la compassió i misericòrdia que només Jesús ens pot regalar.

Que el Senyor Jesús els beneeixi i la Verge Santa els cuidi. I, si us plau, us demano que no us oblideu de resar per mi.

Fraternalment,

Francesc

Roma, a Sant Joan del Laterà, el 4 d'agost del 2019. Memòria litúrgica del sant capellà d'Ars.

[1] Carta ap. *Anno Iubilari*: AAS 21 (1929), 313.

[2] Conferència Episcopal Italiana (20 de maig del 2019). La paternitat espiritual que impulsa el Bisbe a no deixar orfes els seus preveres, i es

pot “palpar” no només en la capacitat que aquests hagin de tenir obertes les portes per a tots els seus capellans, sinó en anar a buscar-los per cuidar i acompanyar.

[3] Cf. S. Joan XXIII, Sacerdotii nostri primordia, en el I centenari del trànsit del sant capellà d'Ars. Carta enc. (1 d'agost del 1959).

[4] Cf. Carta al Poble de Déu (20 d'agost del 2018).

[5] Encuentro con los sacerdotes, religiosos/as, consagrados/as y seminaristas, Santiago de Xile (16 de gener del 2018).

[6] Cf. Carta al Poble de Déu que peregrina a Xile (31 de maig del 2018).

[7] Encuentro con los sacerdotes de la Diócesis de Roma (7 de març del 2019).

[8] Homilia en la Vigília Pasqual (19 d'abril del 2014).

[9] Gaudete et Exsultate, 7.

[10] Cf. J. M. Bergoglio, *Las cartas de la tribulación*, Herder 2019, p. 21.

[11] Cf. Encuentro con los sacerdotes de la Diócesis de Roma (6 de març del 2014).

[12] Retir en ocasió del Jubileu dels Sacerdots, Primera Meditació (2 de juny del 2016).

[13] A. Spadaro, *Intervista a Papa Francesco*, “La Civiltà Cattolica” 3918 (19 de setembre del 2013), 462.

[14] Evangelii Gaudium, 137.

[15] Cf. Encuentro con los sacerdotes de la Diócesis de Roma (6 de març del 2014).

[16] Cf. Evangelii Gaudium, 268.

[17] Gaudete et Exsultate, 7.

[18] Cf. Misericordia et Misera, 13.

[19] Gaudete et Exsultate, 50.

[20] Gaudete et Exsultate, 134.

[21] Cf. J. M. Bergoglio, *Reflexiones en esperanza*, LEV 2013, p. 14.

[22] *Journal d'un curé de campagne*, 135. Cf. Evangelii Gaudium, 83.

[23] Cf. Barsanufio, *Cartas*; en V. Cutro – M. T. Szwemin, *Bisogno di paternità*, Varsavia 2018, p. 124.

[24] Cf. *El arte de purificar el corazón*, Monte Carmelo 2003, p. 60.

[25] Evangelii Gaudium, 2.

[26] Gaudete et Exsultate, 137.

[27] Evangelii Gaudium 1.

[28] Ibídem, 3.

[29] J. M. Bergoglio, *Reflexiones en esperanza*, LEV 2013, p. 26.

[30] *Evangelii Gaudium*, 94.

[31] *Trobada amb el clergat, persones de vida consagrada i membres de consells pastorals*, Assís (4 d'octubre del 2013).

[32] Cf. *Evangelii Gaudium*, 268-270.

[33] Cf. *Nican Mopohua*, 107, 118, 119.

[34] *Evangelii Gaudium*, 288.

[35] Cf. A. L. Calori, *Aula Fúlgida*, Buenos Aires, 1946.

[36] *Evangelii Gaudium*, 286.

[37] *Homilia en la Vigília Pasqual* (19 d'abril del 2019).

© Copyright - Libreria Editrice Vaticana

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
papa-als-sacerdots/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-papa-als-sacerdots/) (05/08/2025)